

**Informační leták
Kněžského bratrstva sv. Pia X.**

Drazí věřící,

texty v tomto letáku jsou vzpomínkou na v říjnu zesnulého Msgr. Bernarda Tissiera de Mallerais, na jeho obětavý zápas za katolickou víru po boku našeho zakladatele Msgr. Marcela Lefebvra. Msgr. Tissier vykonal veliké dílo na poli theologickém, sebral přednášky, dopisy a kázání Msgr. Lefebvra a uspořádal je do knih, které on, pokud ještě vyšly za jeho života, přečetl a autorizoval. Z nich nejzásadnější je kniha sestavená z přednášek pro seminaristy v Ecône. Odňali mu královskou korunu. Ale neméně významné jsou sbírky vyšlé po jeho smrti, které Msgr. Tissier připravil k vydání, když pracoval na obsáhlém životopise našeho zakladatele – Marcel Lefebvre Život. Tento je nejrozsáhlejší literární prací Msgr. Tissiera a je pro nás velkou radostí, že se ho právě podařilo vydat v českém překladu.

Každý katolík spjatý s naším apoštolátem by si ho měl přečíst, ba častěji pročitat, aby byl proniknut duchovním bojem, který Kněžské bratrstvo v následování svého zakladatele vede. Kdo nepochopil v této knize obsažené principy, ten se k nám hlásí marně. Msgr. Tissier také knižně zpracoval teologii Josepha Ratzingera a systematicky ukázal, že jím zastávané principy jsou nekatolické, ba přímo heretické. To tehdy nebylo příliš po chuti těm, kteří si dělali naivní naděje po volbě tohoto jistým liturgickým folklórem maskovaného modernisty papežem.

Msgr. Tissier častěji upozorňoval na nebezpečí a úskoky ze strany koncilní církve, neboť měl z jednání s Římem po boku Msgr. Lefebvra hojně negativní zkušenosti. Svědectví Msgr. Tissiera je svědectvím o tom, že trvalá a zdravá katolická obnova může vzrůst jen na zdravých katolických principech. Toto svědectví je stále aktuální nejen pro tradici, ale i pro naši vlast, v níž dožívají preláti, kteří své celoživotní snahy upřímně věnovali „koncilní obnově“, zažili i přechodné oživení české církve v osmdesátých letech, ale nakonec musí být svědky rozkladu a zmarnění tohoto domu na písku.

Jak zdůraznil náš generál P. Davide Pagliarini, je Msgr. Tissier de Mallerais pro nás příkladem důsledné věrnosti, příkladem k následování. To jediné má budoucnost, z pevné lodice spásy se nenastupuje na vratké záchranné čluny, jež nemají přistavu. To je omyl indultu.

Msgr. Tissier byl prvním biskupem Kněžského bratrstva, který zavítal do naší vlasti při biřmování na podzim roku 1998, jež udílel v Chodovské tvrzi. Už tehdy, jako později mnohokrát v Brně, jsme ho zažili u stolu jako velmi příjemného společníka. Ač na to nevypadal, zajímal se o místní, tedy českou kuchyni a v Brně jsme byli všichni překvapeni, že mu neobvykle chutnalo. V roce 1998 v Praze ho zaujalo, že Češi už před polévkou u stolu pojídali koláčky, a tak jsem mu vysvětlil, že to u nás bývá zvykem.

S biskupem Tissierem de Mallerais jsem naposledy hovořil v Zaitzkofenu, když jsem ho požádal o identifikaci osob na společné fotografii z Ecône z roku 1970 pro české vydání jeho knihy. Když jsem ho doprovázel do kanceláře, bylo vidět, že tělesná schránka je už vetchá, strávená namáhavou službou biskupa, ale sotva usedl za psací stůl, tak ožil a přesně každého na fotografii identifikoval, včetně informace, jaký úřad kdy v padesátiletých dějinách Bratrstva zastával. Jednoho kněze neznal jménem, protože, jak mi objasnil, byl tam jako host pouze jednou. Jeho paměť a duševní svěžest jsem mu mohl jenom tiše závidět, byla ohromující.

Následující kněžská svěcení udílená v Zaitzkofenu byla poslední, posledním vysvěceným knězem byl P. Josef Richtar. Smrtelný úraz utrpěl Msgr. Tissier na svátek sv. Václava ráno před mší sv. a zemřel na svátek sv. Brigity. S vděčností za dílo, které pro Kněžské bratrstvo vykonal, a za obětavou službu, kterou konal mimo jiné i v naší vlasti, vzpomeňme v modlitbě u Kristových jeslí.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

1974–2024 „Semper idem“

Poselství generálního představeného FSSPX a jeho asistentů u příležitosti padesátého výročí prohlášení z 21. listopadu 1974

Před padesáti lety vydal arcibiskup Marcel Lefebvre památné prohlášení, které se stalo chartou Kněžského bratrstva sv. Pia X. Jako opravdové vyznání víry s nadčasovým ohlasem vyjadřuje toto prohlášení podstatu Bratrstva, smysl jeho existence, jeho věroučnou a morální identitu, a tudíž i vodítko pro jeho jednání. Proto se Bratrstvo nemůže ani o písmenko odchýlit od jeho obsahu a ducha, které i po padesáti letech zůstávají naprosto přiměřené současné době. Toto prohlášení obsahuje dvě zcela základní myšlenky, které se vzájemně doplňují a podporují: první potvrzuje podstatně věroučnou povahu boje vlastního Bratrstvu; druhá vyjadřuje cíl, pro který je tento boj veden.

Jedná se o boj kvůli nauce proti jasně pojmenovanému nepříteli: totiž proti koncilní reformě. Tu prohlášení označuje za otrávenou jako celek, za vycházející z hereze a k herezi vedoucí. Je zpochybněn její základní duch a tím i vše, co tento duch přinesl: „Protože tato reforma vychází z liberalismu a modernismu, je od základů otrávená. Pochází z hereze a k herezi vede [a to i tehdy, když všechny její akty nejsou přímo heretické]. Proto je pro každého bdělého a věrného katolíka nemožné tuto reformu přijmout a se jí – ať už jakýmkoli způsobem – podřídit. Jediným správným postojem věrnosti vůči Církvi a katolickému učení je pro naši spásu kategorické odmítnutí této reformy.“

Dějiny posledních padesáti let jen potvrdily správnost této analýzy. Protože je tato reforma sama o sobě a ve svých principech zvrácená, je zjevně nemožné cokoliv v Církvi obnovit, aniž bychom nejprve zpochybnili principy samotného koncilu a odmítli všechny omyly v něm obsažené; všichni ti, kteří se snažili zachovat jak tradici, tak reformu, spolu je zasnoubit nebo je vzájemně obohatit, nevyhnutelně ve svých snahách selhali. Současně se zvýšilo pohrdání tradicí a nenávisť k ní a k tradiční mši svaté, což je hmatatelným důkazem toho, že dvěma neslučitelným naukám odpovídají dvě neslučitelné podoby kultu, dva nesmiřitelné způsoby pojetí Církve a jejího poslání pro dobro duší.

Tato reforma, která byla započata na koncilu, stále pokračuje a nadále přináší své plody. V dnešních projevech synodality zažíváme naprostý rozvrat samotné struktury Církve – na místo předávání božské pravdy, kterou nám světilo vtělené Slovo, nastupuje člověkem iniciovaná tvorba systému, v němž Bůh již

nená místo a v němž místo Ducha Svatého vane duch lidský. Tak se d'ábelským způsobem převrací samotné evangelium ve svůj protiklad.

Tváří v tvář tomuto jednoznačně odsouzenému ničení Církve nás arcibiskup Lefebvre vyzývá, abychom pokračovali v boji za nauku víry, to znamená, abychom se svatým přesvědčením bojovali za královskou vládu našeho Pána Ježíše Krista, který je Cesta, Pravda a Život. Dnes, stejně jako v minulosti, není naším posláním nic jiného než obnova všeho v Kristu. Obnova všeho – počínaje kněžstvím v celé jeho naukové čistotě, v celé jeho misijní lásce; obnova oběti mše svaté, srdce života Církve; obnova křesťanského života, který není ničím jiným než samotným životem Kristovým, který je vedený v duchu kříže z lásky k Otci a k jeho slávě; obnova katolické pravdy, aby jí byl navrácen její lesk k osvětování světa; obnova uznání práv Krista, Krále národů, v Církvě i v občanské společnosti. „Ježíš Kristus je týž včera i dnes i na věky. Nenechávejte se svádět rozličnými cizími naukami. Je dobré utvrzovat srdce milostí“ (Žid 13,8–9).

Druhou myšlenkou, která charakterizuje prohlášení z roku 1974, je jasná a odhodlaná vůle jednat jen a pouze s cílem sloužit katolické a římské Církvě.

Ve skutečnosti pouze v Církvě všech dob a v její stálé tradici nacházíme záruku toho, že stojíme v pravdě, že ji nadále kážeme a jí sloužíme.

Především jsme si však dobře vědomi toho, že skutečné zachování tradice a použití všech nezbytných prostředků k jejímu uchování a předávání představuje povinnost lásky k bližnímu, kterou plníme vůči všem duším a celé Církvě. Z tohoto hlediska je náš boj naprosto nesobecký. Bratrstvo neusiluje v první řadě o své vlastní přežití; hledá především dobro celé Církve. Z tohoto důvodu je v nejvyšší míře dílem Církve, které s jedinečnou svobodou a silou přiměřeně reaguje na specifické potřeby naší nebyvale tragické doby.

Tento jediný cíl je naším cílem i dnes, stejně jako před padesáti lety: „Proto pokračujeme i nadále v díle vzdělávání kněží, bez jakékoli trpkosti, vzpoury a bez rozhořčení, přidržující se učitelského úřadu všech dob, a jsme přesvědčeni, že nemůžeme svaté katolické Církvě, papeži ani budoucím generacím prokázat žádnou větší službu.“

Tradice patří k Církvě; v ní a pro ni ji uchováváme v celé její neporušenosti. „Proto [...] očekáváme, že právě světlo tradice rozptýlí temnoty, které zahalily nebe věčného Říma.“ V nadpřirozené a neotřesitelné jistotě, že právě tato tradice zvítězí a s ní i celá Církev. A v obnovené jistotě, že brány pekelné ji nepřemohou.

Menzingen, 21. listopadu 2024

P. Davide Pagliarani
generální představený

† Alfonso de Galarreta
1. generální asistent

P. Christian Bouchacourt
2. generální asistent

**Kázání P. Davida Pagliaraniho,
generálního představeného FSSPX,
při pohřbu biskupa Msgr. Bernarda Tissiera de Mallerais
dne 23. října 2024 v Ecônu**

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Excelence, drazí spolubratři, drahé sestry, drazí věřící,
nejprve bych chtěl vyjádřit upřímnou soustrast rodině Msgr. Tissiera,
zejména těm, kteří jsou zde přítomni. Jako duchovní rodina biskupa Tissiera
sdílíme jejich zármutek.

Ano, Bratrstvo dnes skutečně truchlí. Je to velká ztráta: ztráta biskupa. Je to
ztráta, abych tak řekl, jedné stránky našich dějin. Velmi krásné stránky
našich dějin.

Ale tato ztráta a smutek, v němž se dnes nacházíme, jsou vyváženy útechou
příkladu, který nám zanechává.

Náš Pán, který vždy drží své slovo, si pro něj přišel „jako zloděj“; na tak
náhlou smrt jsme nebyli připraveni. Náš Pán ho však ve své laskavosti chtěl
povolat právě ve chvíli, kdy se chystal sloužit mši svatou. Tehdy monsignor
ztratil vědomí. Jeho posledním činem bylo, že šel sloužit mši svatou,
a zemřel po pouhých několika málo dnech.

Není to náhoda; mše byla smyslem jeho života. Svého času vyhledal
arcibiskupa Lefebvra proto, že hledal věrnost vůči mši. Připojil se k němu
v témže roce, kdy byla promulgována nová mše, a zůstal věrný mši svaté
všech dob.

A nyní ho Pán Bůh uznal za zralého – zralého pro onu novou liturgii, věčnou
liturgii, v níž kněží a biskupové bez ustání zpívají: „*Hle, Beránek, který byl
zabit – tento Beránek, kterého jsem já sám obětoval po celý svůj kněžský
život –, hle, Beránek hodný přijmout slávu a čest na věky.*“ A tak se mu
podařilo dosáhnout toho, že získal slávu a čest na věky.

1. Svatý Pavel popisuje Msgr. Tissiera

Není příliš obtížné načrtnout portrét Msgr. Tissiera několika slovy, protože
to udělal už svatý Pavel před dvěma tisíci lety. Dovolte mi citovat svatého
Pavla. Co žádá svatý Pavel od biskupa? A uvidíte, jak dokonale to platí pro

našeho drahého Msgr. Tissiera. Přesné okolnosti jeho biskupského úřadu, jeho kněžství popsal svatý Pavel před 2000 lety.

„Zapřísahám tě před Bohem a Ježíšem Kristem, jenž bude soudit živé i mrtvé, skrze příchod jeho a království jeho, hlásej slovo, naléhej včas i nevhodně, usvědčuj, přimlouvej, kárej se vši trpělivostí a moudrostí učitelskou.“ A právě to dokázal Msgr. Tissier. Byl otevřený, upřímný, prostý, bez dvojznačnosti, pevný, stálý, svobodný – svobodný hlásat pravdu, říkat pravdu, svobodný sloužit našemu Pánu Ježíši Kristu.

„Neboť bude čas,“ pokračuje svatý Pavel, *„kdy zdravého učení nesnesou, nýbrž nashromáždí si učitelů podle vlastních chvilů, majíce šimráni v uších, a od pravdy svůj sluch odvrátí a obrátí se k bájím.“*

Velmi přesný popis situace, v níž se nachází Církev, kde se lidé přiklonili k bájím, kde se muži Církve přiklonili k bájím: ekumenismus je báje, laicismus je báje, synoda je nová báje, která vyprodukuje další báje... Jaká milost, že jsme to v roce 1969 pochopili! Jaká milost, že jsme vyhledali arcibiskupa Lefebvra, objevil ho a zůstali mu věrni.

Jaká milost nevěřit bájím!

„Ty však bdi, ve všem snášej zlé, konej dílo hlasatele evangelia, naplň službu svou. Bud' střízliv.“ – „Bud' ve své práci velkorysý!“ Vždy hlásej Krista, který je Pravda.

„Konej dílo hlasatele evangelia.“ – Hlásej našeho Pána takového, jaký je, nic neměň, i kdyby se ti to nelíbilo. „Napln službu svou“, svou povinnost až do konce. A „bud' střízliv“; to je velmi zajímavé: Msgr. Tissier nám zanechává příklad velmi chudého, umírněného, střízlivého života. A určitě byla tato prostota, tato chudoba, tato až do konce zachovaná dětská duše tajemstvím a klíčem k jeho věrnosti.

A právě o této věrnosti arcibiskupa Tissiera bych s Vámi chtěl na chvíli rozjímát, protože jeho věrnost dokonale vystihuje jeho život. Věrnost arcibiskupu Lefebvovi, věrnost Bratrstvu a věrnost Církvi.

2. Věrnost biskupa Tissiera

Biskup Tissier měl velmi jasnou představu o tom, že být věrný Bratrstvu znamená být věrný Církvi. Velmi jasně odsuzoval falešné dilema, že je třeba volit mezi věrností Církvi a věrností Bratrstvu. Ne! Být věrný Bratrstvu znamená být věrný prostředkům, které nám Prozřetelnost dala, abychom

zůstali věrní Církvi. *Nemáme na výběr*. A biskup Tissier to řekl velmi, velmi jasně.

Věrnost v čase – to je něco krásného! Byl jedním z prvních seminaristů, kteří vyhledali arcibiskupa Lefebvra v roce 1969, ještě před založením Bratrstva, aniž by věděli, co se stane. Veden pouze vírou a touhou sloužit našemu Pánu. V roce 1969!

S odstupem času víme, co se stalo. V roce 1969 zde byla jen hrstka seminaristů, z nichž polovina odešla ještě před založením Bratrstva. Jaká víra, jaká věrnost až do dneška, do roku 2024! Věrnost v čase, vytrvalost... Vytrvalost je věrnost v průběhu času, tato neochvějná věrnost.

A věrnost ve zkouškách: Všechny zkoušky, které popisuje v životopise arcibiskupa Lefebvra, všechny zkoušky zakladatele Bratrstva jsou popsány s pohledem, pozorností a srdcem přímého svědka a pozorného a věrného učedníka, který od počátku chápal, jak se Boží dílo vždy muselo zúrodnit skrze kříž. Ano, Bůh Bratrstvo od počátku neušetřil kříže; s tímto křížem se budeme setkávat vždy a je znamením toho, že Bratrstvo je dílem Božím.

V této věrnosti a díky ní se biskup Tissier zasloužil o to, že jako první shromáždil, prostudoval a uspořádal všechny události ze života arcibiskupa Lefebvra a celé jeho učení. Jako věrný učedník nechtěl, aby se ztratilo cokoli z toho, co nám arcibiskup Lefebvre zanechal.

Vždy mu šlo o to, aby se toto myšlenkové bohatství věrně předávalo mladším generacím, nám všem, budoucím generacím. Je to velice důležitá starost o dílo, které chce být dílem zachovávání a předávání, jako je tomu v případě Kněžského bratrstva svatého Pia X. A můžeme říci, že více než kterýkoliv jiný člen Bratrstva si může Msgr. Tissier přisvojit slova svatého Pavla, která si chtěl přisvojit sám Msgr. Lefebvre: „*Předal jsem, co jsem přijal. – Tradidi, quod et accepi.*“ Věrně jsem předal to, co mi bylo dáno, aniž bych na tom něco měnil, tak, jak jsem to přijal, s jemností učedníka, s pokorou učedníka. Čím pokornější člověk je, tím věrněji předává poklad, který přijal, tak, jak je, aniž by ho narušil.

A v tomto pokladu, který biskup Tissier věrně předával, zajisté dokázal jako každý geniální člověk, jako pravý životopisec arcibiskupa Lefebvra shrnout tento myšlenkový svět a tento materiál do ústřední myšlenky, která se systematicky opakovala v jeho kázáních, v jeho promluvách: je to myšlenka Krista Krále.

Pro Msgr. Tissiera to bylo mnohem víc než jen biskupské heslo. Dalo by se říci, že to byla vůdčí hvězda celého jeho episkopátu: práva našeho Pána vůči

duším, vůči svědomí, vůči jednotlivci, Církvi, rodině a společnosti. Jak často se k tomu Msgr. Tissier vracel! Byla to skutečně ústřední myšlenka, kolem níž vše nově uspořádával a přetvářel.

A tato věrnost nebyla jen teoretickou věrností principům. Tato věrnost se odrážela v plnění jeho stavovských povinností až do konce. A možná jsem prvním svědkem, který to může říci: Msgr. Tissier chtěl sloužit Bratrstvu až do konce, i nad své síly. Bylo to neuvěřitelné, navzdory jeho věku.

Odkud měl tuto sílu? Odkud se tato síla vzala? Pocházela z lásky k našemu Pánu a z lásky k Bratrstvu. A mohu vás ujistit, že pokaždé, když jsme se snažili – já jsem se snažil, promiňte, že mluvím v první osobě – požádat našeho biskupa, aby cestoval přece jen o něco méně, aby si usnadňoval úkoly... bylo to zbytečné, bylo to nemožné. Nedokázal jsem to, nešlo to.

Ale teď, teď je to ta nejlepší vzpomínka, kterou na Msgr. Tissiera budu mít. A je to příklad pro všechny členy Bratrstva: najít sílu v našem Pánu! Najít sílu, která přesahuje fyzické síly, jež nám ještě zbývají. Až do konce, do posledních minut našeho života. Jak úžasný příklad!

3. Budoucnost Bratrstva

Všichni se teď samozřejmě ptáme sami sebe: Co bude dál? Přišli jsme o biskupa. Jak se Bratrstvo s tímto okamžikem vyrovná? A především: jak bude prožívat budoucnost? Blízkou budoucnost se vším, co k tomu patří?

Bratrstvo prožívá tuto chvíli v klidu, v modlitbě, ve vděčnosti Prozřetelnosti za to, že nám dala takového biskupa. A Bratrstvo nespěchá. Prostě jen sleduje znamení Prozřetelnosti.

Téže Prozřetelnosti, která nám vždy přicházela na pomoc v těch nejkritičtějších a nejtěžších chvílích. Této Prozřetelnosti, které se tento čtyřiařicetiletý mladík v roce 1969 odevzdal a která ho vedla dodnes. Této Prozřetelnosti, která vedla Bratrstvo nejhroší bouří v dějinách Církve... Tato Prozřetelnost nás neopustí ani dnes. Tato Prozřetelnost nás neopustí ani zítra. Svou pomoc a podporu nám již prokázala více než dostatečně. A tak se náš dnešní smutek mísí s obnovenou důvěrou.

Co se tedy změní? Mění se teď jen jedna jediná věc: jistota a vděčnost, že sice máme o jednoho biskupa na zemi méně, ale zato máme na věčnosti někoho, kdo bude bdít nad Bratrstvem. Máme na věčnosti nového ochránce, který nás i nadále bude sledovat, který nám i nadále bude pomáhat svými modlitbami a bude nám i nadále díky památce, kterou nám zanechal,

a samozřejmě i svým příkladem ukazovat správný směr. To je to, co se pro nás mění.

Rád bych také využil této příležitosti, abych poděkoval za všechny modlitby a poselství, které byly v posledních dnech doručeny Bratrstvu a které svědčí jak o velké úctě, kterou všichni chovali k Msgr. Tissierovi, tak o jejich spřízněnosti s Bratrstvem. Děkuji za všechny tyto modlitby a samozřejmě Vás vyzývám, abyste se modlili i nadále: za pokoj duše Msgr. Tissiera a za Bratrstvo v této mimořádné chvíli.

Toto vše svěřujeme nejsvětější Panně Marii. Msgr. Tissier k ní choval velkou úctu, podílel se na úctě Bratrstva k ní. Jsme si jisti, že naše budoucnost, především pod její ochranou, bude spočívat v kontinuitě s minulostí, v kontinuitě s dějinami Bratrstva, jak se odvíjely až do dnešních dnů a jak je zejména biskup Tissier ztělesňoval a reprezentoval.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Krátký životopis Msgr. Bernarda Tissiera de Mallerais P. Philippe Lovey FSSPX

(zdroj: *FSSPX.News*)

Chce-li někdo napsat životopis Msgr. Bernarda Tissiera de Mallerais, znamená to na několika málo řádcích vykreslit celé dějiny Kněžského bratrstva sv. Pia X., jejichž on byl od počátku účastníkem a privilegovaným svědkem. Dlužíme mu nesmírnou vděčnost za to, že svou velkolepou biografií arcibiskupa Lefebvra a bezpočtem přednášek pro seminaristy, kněze a věřící zprostředkoval znalosti a lásku k našemu ctěnému zakladateli a k jím založenému dílu, z nichž vyzařovala hluboká láska k římské Církvi, ke katolické víře, k tradiční mši svaté, ke kněžství a ke Kristu Králi.

Znamená to také načrtnout jemnou siluetu tohoto biskupa, který vždy mohl působit vratce, jehož neúnavná horlivost pro spásu duší však měla za jeviště pět světadílů, na nichž se Bratrstvo usadilo. Naše kroniky informují o neustálých cestách z jednoho kontinentu na druhý a o počtu biřmování a svěcení, která od svého biskupského svěcení, stejně jako ostatní naši biskupové, udělil.

Počátky Bratrstva

Bernard Tissier de Mallerais se narodil 14. září 1945 v Sallanches v Horním Savojsku. Měl magisterský titul v oboru biologie. Několik let pracoval ve skautském hnutí, protože když se Dom Guillou stal v roce 1969 duchovním vůdcem tradiční skautské skupiny, najdeme ho po jeho boku v doprovodu abbé Cottarda. V říjnu 1969 se připojil k arcibiskupovi Marcelu Lefebvrovi ve Fribourgu a podílel se na založení Bratrstva svatého Pia X.

Poprvé navštívil arcibiskupa Lefebvra na Rue Lhomond v Paříži ve velké kanceláři generálního představeného spiritánů v roce 1967 v doprovodu abbé Luca Lefebvra. Od té chvíle věděl, že našel otce pro budoucnost. O dva roky později, 13. října 1969, vystoupil z vlaku ve Fribourgu a setkal se s abbé Aulagnierem a Piquém, kteří se také vydali na Route de Marly 106, kde monsignor přijal vůbec první kandidáty kněžství, celkem devět. Na jaře 1970 zbyli už jen čtyři!

V prvních listopadových dnech téhož roku náležel mladý abbé Tissier de Mallerais k těm seminaristům, kteří viděli arcibiskupa Lefebvra, jak se rozzářen vrací z biskupského sídla ve Fribourgu, kde od Msgr. Charrièra obdržel kanonický rodný list Kněžského bratrstva svatého Pia X. Seminaristé si předávali dokument z ruky do ruky, aby si přečetli text a zkontrolovali podpis a razítko.

„Vzpomínám si, že v předvečer první adventní neděle roku 1969, dva měsíce poté, co jsem vstoupil do semináře arcibiskupa Lefebvra ve švýcarském Fribourgu, nás náš zakladatel shromáždil ke zvláštní duchovní přednášce, nás, svých devět úplně prvních seminaristů, a vážně nám řekl: ‚Zítřka vstoupí ve všech farnostech Fribourgu, Švýcarska, Francie a dalších zemí v platnost *Novus Ordo Missæ*, nová mše zavedená papežem Pavlem VI. Co budeme dělat?‘ Po chvíli ticha dodal svým téměř plachým hlasem: ‚Ponecháme si starou mši, že ano?‘ Těmito historickými slovy arcibiskup Lefebvre zachránil oběť mše svaté.“

Hrdinská léta

Abbé Tissier de Mallerais tedy zažil hrdinská léta v Ecône v letech 1971 a 1972. Bylo zde 24 seminaristů a dům byl příliš malý. Někteří museli být dokonce ubytováni v místnosti v elektrárně pod seminářem, jejímž ředitelem byl pan Guy Fellay. Mladý Bernard Tissier měl to potěšení bydlet ve vedlejší místnosti, které se říkalo „mládenecká“.

Seminář byl zařízen jednoduše, jídelna a pračka se nacházely v bývalém sklepe pro plnění lahví! Ale 22. března 1972 potkalo seminaristy to štěstí, že se mohli přestěhovat do zbrusu nových pokojů v budově svatého Pia X. Ještě jako podjáhen byl abbé Tissier de Mallerais 14. září 1974 arcibiskupem Lefebvrem jmenován generálním sekretářem Bratrstva a tento úřad zastával nejprve do roku 1979.

Zkoušky

11. listopadu 1974 vypukla bouře, když do kněžského semináře náhle dorazili dva apoštolští vizitátoři, aby zde na příkaz Svatého otce provedli inspekci. Opět odjeli, aniž by arcibiskupovi Lefebvovi předložili protokol ze své návštěvy. Msgr. Tissier de Mallerais popisuje důsledky této návštěvy ve své knize následovně: „Dne 16. listopadu odcestoval Msgr. Lefebvre do Říma. Když se 21. 11. vydal k jedné kongregaci, již chtěl navštívit, zničehonic se na něho obrátil jeden švýcarský gardista, jenž zde do té doby pouze nezáčastně stál. ‚Monsignore, skutečně ještě od těchto lidí něco očekáváte?‘ Zcela překvapen, nevypravil ze sebe arcibiskup ani slovo, v paměti mu znovu vyvstala kanonická vizitace a pochopil, že od kongregací opravdu nemůže očekávat nic. Po návratu do Albana sepsal ‚v návalu rozhořčení‘, jak řekl, jedním tahem pera, aniž by cokoli škrтал, obdivuhodné prohlášení principů, jež 2. prosince předložil komunitě v Ecône.“

Dne 6. května následujícího roku Msgr. Mamie odvolal schválení udělené Msgr. Charrièrem. Proti Ecône začala tisková kampaň a byly organizovány pokusy o zastrašování. Dva mladíci dokonce vnikli do semináře a vtrhli do pokoje jednoho seminaristy, jehož křik probudil souseda, abbé Tissiera de Mallerais, který okamžitě přispěchal na pomoc a pronásledoval je po chodbě, odkud unikli. Jen si představte tu dobrodružnou scénu!

Tisková kampaň však měla odezvu i v kancelářích sionské diecéze. P. Epiney, farář z Riddes, byl vyzván, aby sloužil novou mši. Ten tento pokyn odmítl a musel opustit svůj kostel. Abbé Tissier de Mallerais patřil k asi dvaceti seminaristům přítomným v Riddes v neděli 22. června 1975 na adoraci, kdy farář Epiney, který byl ze svého kostela vyhnán kvůli věrnosti tradiční mši, přenesl Nejsvětější Svátost ze svého bývalého kostela do kaple své fary.

Dne 29. června tohoto roku byl Bernard Tissier de Mallerais spolu s Pierrem Blinem a Donaldem Sanbornem vysvěcen na kněze. Hned na začátku nového školního roku v září 1975 se stal profesorem apologetiky, předmětu, který předtím vyučoval P. de La Presle.

O rok později, 29. června 1976, při prvním kněžském svěcení ve stanové katedrále doslova visel na rtech arcibiskupu Lefebvrovi: „Hledáme-li zcela objektivně skutečný motiv, který vede ty, kdo nás žádají, abychom tato svěcení neprováděli, pak je to proto, že tyto kněze světíme, aby sloužili mši svatou všech dob. [...] A jako důkaz uvedu jen to, že jsme byli v posledních třech týdnech šestkrát, požádání, šestkrát, abychom obnovili normální vztahy s Římem a dosvědčili to přijetím nového obřadu a sami ho slavili. Dokonce šli tak daleko, že mi poslali někoho, kdo se nabídl, že bude koncelebrovat se mnou v novém ritu, aby ukázal, že tuto novou liturgii rád přijmu a že se tím vše mezi námi a Římem urovná. [...] Je tedy jasné, že celé drama mezi Ecône a Římem se točí kolem problému mše svaté.“ Toto je první kázání takzvaného „horkého léta“, po němž následovalo suspendování a *divinis* arcibiskupa Lefebvra.

Na konci jara 1977 byl seminář vystaven těžké zkoušce. Arcibiskup Lefebvre požádal tři profesory, aby se stáhli, a tři další, včetně rektora, pana kanovníka Berthoda, seminář opustili. Ecône ale pokračuje dále! Z profesora se P. Tissier de Mallerai stal počátkem školního roku 1978 rektorem semináře, kterým byl až do roku 1983. Mimo jiné byl pověřen zajišťováním spojení mezi semináři za účelem jednoty programu, jednoty pedagogického sboru, komunikace studentů a kontaktů s Albanem¹.

Biskupská svěcení

V roce 1983 byl jmenován spirituálem sester ze Saint-Michel-en-Brenne. V následujícím roce se opět stal generálním sekretářem Bratrstva se sídlem v Rickenbachu a do roku 1992 vykonával dosti pravidelnou službu také v Colmaru.

Přibližně v dubnu 1987 požádal arcibiskup Lefebvre P. Tissiera de Mallerai, aby za ním přijel: „Nechal mě přijet z Rickenbachu do Ecône. Ve své kanceláři mi sdělil své přání. Odpověděl jsem mu: ‚Monsignore, dopustil jsem se mnoha chyb, necítím se způsobilý být biskupem.‘ Odpověděl mi: ‚Já jsem také udělal chyby!‘ To mě jednoduše uklidnilo. A já jsem si řekl: ‚On o tom přemýšlel, ví, co musí udělat, mnohem lépe než já, rozhodl se, já to musím jen přijmout.‘ Samozřejmě jsem myslel na exkomunikaci, která by mě postihla, ne že bych ji považoval za platnou, ale ze sociologického hlediska to byla ostuda, kterou člověk musel snášet. Vzal jsem ji na sebe

---

¹ Albano – sídlo italského distriktu nedaleko Říma, kde určitou dobu tráví seminaristé v rámci svého vzdělávání, aby mohli poznat Věčné město a zapustit zde kořeny.

díky Boží milosti. Jak říkal jeden z mých spolubratří, říkal jsem si i já: „Monsignor má milost se rozhodnout, já mám milost ho následovat.“

Arcibiskup Lefebvre pak 29. srpna 1987 adresoval svůj slavný dopis čtyřem kněžím Bratrstva, mezi nimiž byl i P. Tissier de Mallerais, s ohledem na biskupská svěcení: „Moji milovaní přátelé, [...] chci Vás [...] prostřednictvím tohoto dopisu požádat, abyste souhlasili s přijetím milosti katolického biskupského úřadu, jež jsem již dříve udělil jiným kněžím za jiných okolností. [...] Zapřísahám Vás, abyste zůstali pevně spojeni se stolcem Petrovým a římskou Církví, Matkou a Učitelkou všech církví v plnosti katolické víry, obsažené ve vyznáních víry a v katechismu Tridentského koncilu ve shodě s tím, co Vás učili ve Vašem semináři. Zůstaňte věrni předávání této víry, aby se tak uskutečnilo království našeho Pána.“

Následujícího roku 1988 se konaly rozhovory v Římě a arcibiskup Lefebvre vybral teologa a kanonistu v osobě P. Tissiera de Mallerais a P. Patrice Laroche. Arcibiskup Lefebvre šel až na hranici možných ústupků, když 5. května 1988 připojil svůj podpis pod dokument, který mu byl předložen, ale následujícího dne tento podpis odvolal vzhledem ke zjevné zdržovací taktice Říma. V každém případě tedy vysvětlí biskupy pro slavnou „operaci přežití“ Bratrstva. Tak se 30. června 1988 P. Tissier de Mallerais stal Msgr. Bernardem Tissierem de Mallerais, spolu s Msgr. Richardem Williamsonem, Msgr. Alfonsem de Galarretou a Msgr. Bernardem Fellayem.

Apoštolát pomocného biskupa Bratrstva

Od této chvíle se naši biskupové, a tedy i Msgr. Tissier de Mallerais, budou tělem i duší věnovat svému poslání, jehož hlavním cílem, jak uvedl arcibiskup Lefebvre ve svém dopise budoucím biskupům, je „udělovat milost svátosti biřmování dětem a věřícím, kteří o ni požádají“, a samozřejmě udělovat vyšší a nižší svěcení.

Není možné zde popsat všechny cesty Msgr. Tissiera de Mallerais po světě, ale povšimneme si několika pozoruhodných a několika dalších, které se týkají zejména švýcarského distriktu Bratrstva.

Na Zelený čtvrtek roku 1989 měl monsignor to potěšení sloužit vůbec první mši svatou se svěcením olejů v dějinách kněžského semináře v Zaitzkofenu. Dne 13. října 1990 posvětil první kostel postavený Bratrstvem ve Švýcarsku, kostel Ducha Svatého v Delsbergu. Z Ecône přicestoval celý seminář, aby tomuto slavnostnímu obřadu dodal lesku.

O několik měsíců později nás opustil náš ctěný zakladatel. Msgr. Tissier de Mallerais měl tu čest sloužit dne 2. dubna 1991 pontifikální requiem, zatímco generální představený P. Schmidberger pronesl kázání.

Následujícího 3. dubna se generální rada rozhodla zřídit kanonickou komisi, jak navrhl arcibiskup Lefebvre, a Msgr. Tissier de Mallerais byl pověřen vedením této komise.

Dne 28. července 1991, po odchodu Msgr. de Castro Mayera na věčnost, se stal hlavním světitelem Msgr. Licinia Rangela, jeho nástupce v čele Kněžského bratrstva svatého Jana Marie Vianneye v diecézi Campos v Brazílii.

Msgr. Tissier de Mallerais zůstal generálním sekretářem Bratrstva až do roku 1996. Poté byl pověřen přípravou životopisu našeho zakladatele. Byla to dlouhotrvající badatelská práce, která ho vedla po stopách tohoto velkého misionáře a vyústila ve vynikající knihu *Marcel Lefebvre: Život*, která vyšla v roce 2002 [v českém překladu roku 2024].

Ve dnech 14.–18. srpna 1996 se v Lurdech konal první mariánský kongres pořádaný Bratrstvem a Msgr. Tissier de Mallerais mu předsedal. V téže roce nahradil P. Arnaud Sélégny Msgr. Tissiera de Mallerais ve funkci generálního sekretáře. Monsignor zůstal bydlet v Menzingenu, a mohl se tak plně věnovat svému poslání pomocného biskupa Bratrstva.

Od roku 2000 žil v semináři v Ecônu, který je něco jako srdce Bratrstva, k velké radosti všech a zejména seminaristů, kterým v živých duchovních přednáškách předával všechny své znalosti o arcibiskupu Lefebvrovi a Bratrstvu.

V sobotu 2. října 2004 Msgr. Tissier de Mallerais posvětil kostel ve Wilu, obklopen seminaristy z Ecônu, při slavnosti, které se zúčastnilo více než 600 věřících. Požehnal také položení základního kamene kostela v Oberrietu, který nahradil starou priorátní kapli, jež se stala příliš malou.

V roce 2012 se usadil na priorátu *Our Lady Immaculate* [Panny Marie Neposkvrněné] v Chicagu. Místo v blízkosti letiště bylo ideální základnou pro jeho apoštolské cesty a misijní činnost.

V září 2015 využil Msgr. Tissier svého pobytu v semináři v La Reje k zahájení cyklu přednášek o založení Bratrstva, aby předal ducha arcibiskupa Lefebvra a jeho díla mladé generaci. Totéž uspořádal od 9. do 17. října v semináři v Zaitzkofenu. Noví seminaristé tak měli příležitost poznat, jak Boží Prozřetelnost jasně řídila události a žehnala Bratrstvu. Tyto výklady opět přednesl během pobytu v novém semináři v Dillwynu v roce 2017 k nesmírné radosti tamější komunity.

V březnu 2019 se Msgr. Tissier de Mallerais stal obyvatelem dillwynského semináře ve Spojených státech. V roce 2020 se pak vrátil na švýcarský venkov, do Ecônu.

V prosinci 2020 panovaly obavy o jeho zdraví, když se rozšířila zpráva o jeho nákaze virózou COVID. Ale zatímco drahý bratr Gabriel tuto nemoc nepřežil, Msgr. Tissier de Mallerais se velmi dobře zotavil. Mimochodem, byl to právě on, kdo 22. prosince vedl pohřeb bratra Gabriela v Ecônu, který tam na den přesně o šestačtyřicet let dříve nastoupil.

Msgr. Tissier de Mallerais vykazoval v poslední době určité známky fyzické slabosti, což vyvolávalo i mezi věřícími obavy, zejména kvůli potížím s rovnováhou během sloužení mší. A den určený Boží Prozřetelností přišel letos 28. září. Monsignor upadl na schodech po ranní modlitbě Anděl Páně, když se ubíral do oratoria, kde měl sloužit mši svatou. Utrpěl frakturu lebky a výron krve a před převozem do nemocnice přijal svátost posledního pomazání. Po několika dnech v kómatu odevzdal 8. října večer svou duši zpět Stvořiteli a Vykupiteli, obklopen rektorem semináře, několika seminaristy a svým bratrem.

Requiescat in pace!

Spisy

2002: *Marcel Lefebvre: Život.*

2012: *Podivná teologie Benedikta XVI. – hermeneutika kontinuity, nebo zlomu?*

2022: *Marcel Lefebvre: Život pro Církev.*

Rovněž četné články, přednášky a rozhovory pro různé časopisy.

Tento článek pochází od důstojného pána Philippa Loveye (švýcarský distrikt). Msgr. Bernard Tissier de Mallerais byl v rakouském distriktu poprvé činný jakožto biskup dne 15. září 1991 při svěcení kostela sv. Emy v Klagenfurtu. Od té doby přijížděl pravidelně zejména proto, aby uděloval svátost biřmování, světil kaple atd. Naposledy byl v našem distriktu roku 2023, a sice ve vídeňském minoritském kostele a v kapli sv. Josefa v Záhřebu. V Brně naposledy biřmoval 12. 5. 2018. Posledním knězem Kněžského bratrstva, kterého Msgr. Tissier de Mallerais vysvětil, byl český kněz P. Josef Richtar FSSPX.

Rozhovor s Jeho Excelencí biskupem Bernardem Tissierem de Mallerais pro časopis *The Remnant* z 21. dubna 2006

Stephen L. M. Heiner (za časopis The Remnant) [S. H.]: Nejdůstojnější pane, existuje text, který zveřejnil 7. dubna Zenit a který obsahuje některá prohlášení francouzských biskupů na závěr jejich plenárního zasedání:

„Pravda znamená mít jasno v bodech našich neshod. K těmto bodům patří přijetí učitelského úřadu spíše než otázky liturgie, konkrétně učitelského úřadu Druhého vatikánského koncilu a papežů posledních desetiletí. Společenství může být doprovázeno otázkami, žádostmi o upřesnění nebo další reflexi. Nemůže tolerovat systematické odmítání koncilu, kritiku jeho učení nebo očerňování liturgické reformy nařízené koncillem.“

Kromě toho AngelQueen.org nedávno zveřejnil „exkluzivní rozhovor“ s biskupem Rifanem z diecéze Campos. V textu rozhovoru Jeho Excellence uvádí (prostřednictvím svého podřízeného), že v podstatě takzvané „praktické, účinné“ společenství v rámci římského ritu je demonstrováno koncelebrací v Novus Ordo, přičemž cituje kánon 751.

Jak odpovíte na tyto komentáře ohledně „společenství“ jako biskup římského ritu, který uznává platnost volby Benedikta XVI.?

Msrgr. Bernard Tissier de Mallerais [B. T.]: Za prvé, nejsem obeznámen s tímto textem. Neznám ho. Není pro mě zajímavý, takové zprávy nesleduji. V tom problém nespočívá. Problémem není „společenství“. To je hloupá myšlenka těchto biskupů od Druhého vatikánského koncilu. Problémem není společenství, problémem je vyznání víry. „Společenství“ není nic, je to vynález Druhého vatikánského koncilu. Podstatnou věcí je, že tito lidé (biskupové) nemají katolickou víru. „Společenství“ pro mě nic neznamená – je to heslo nové církve. „Společenství“ je definicí nové církve, ale nikdy to nebyla definice katolické Církve. Mohu Vám uvést pouze takovou definici Církve, jak byla tradičně chápána.

S. H.: A jaká tedy je, nejdůstojnější pane?

B. T.: Církev je viditelná společnost těch, kteří jsou pokřtěni, vyznávají katolickou víru a podřizují se římskému papeži. Tyto tři prvky jsou podstatné a nezbytné – takže to je vše, na čem mi záleží; „společenství“ pro mě nic neznamená.

Pokud bych Vám měl říci něco důležitého, pak to, že tito lidé ztratili víru – zejména víru v tajemství a dogma vykoupení. Protože, jak víte, Druhý

vatikánský koncil neřekl ani jednu věc o vykoupení. Liturgická reforma, ano, zcela zfalšovala tajemství vykoupení.

S. H.: Pravda, tento koncil byl samozřejmě něčím, na čem Svätý otec jako teolog úzce spolupracoval. Vy jste se s ním znal v roce 1988 jakožto s kardinálem Ratzingerem a vím, že jste s ním v té době byl v úzkém kontaktu v rámci „vyjednávání“. Měli jste možnost ho pozorovat více než rok (od výročí jeho zvolení uplynulo jen několik dní). Změnila se jeho slova, činy nebo tón od té doby, co se stal Svätým otcem?

B. T.: Znal jsem ho jako vyjednaavače, který nás chtěl usmířit, znovu nás přivést do koncilní církve. Takže z mého pohledu jakožto myslícího muže byl zainteresován na projektu „reintegrace“. Jeho iniciativám jsme se vyhnuli. Ale teď si myslím, že je papežem, ano, nyní je papežem a má zvláštní milosti, ale těchto milostí nevyužívá, protože nedělá nic pro Církev. Už je to rok a on neudělal nic!

S. H.: Bylo řečeno, že cítí určitou vinu za rok 1988, protože navenek se zdálo, že „bojuje“ za Bratrstvo. Myslíte si, že je to pravda?

B. T.: Byl upřímně přesvědčen, že jsme mimo Církev a že má povinnost nás znovu přivést do Církve. To je samozřejmě směšné, protože nejsme mimo Církev. Nikdy jsme nebyli. Byla to jeho velká touha (toto smíření). Bylo to několik měsíců před mým vysvěcením na biskupa. Ale nyní je papežem! Měl by udělat něco pro Církev! On však nedělá nic!

S. H.: Takže jste neviděl nic konkrétního, co by udělal, nejdůstojnější pane?

B. T.: Ne, nic.

S. H.: Na nedávné konzistoři posílil hlasovací podíl Evropy na úkor ostatních částí Církve. Říká se, že chce, aby Evropa opět převzala otežee vedení Církve. Evropa je však nakažena vzestupem islámu. V Americe jsme velmi izolovaní, pokud jde o militantní islám, protože ten je zde zastoupen velmi malou menšinou. Vezmeme-li v úvahu nedávné nepokoje a únorový úryvek v DICI týkající se vzestupu islámu v Evropě, co byste řekl o stavu Církve v Evropě? Je připravena převzít otežee, abychom tak řekli?

B. T.: To není otázka týkající se Benedikta XVI., to je otázka pro vlády v Evropě, které umožňují islámu nekontrolovaný růst. Francouzská vláda například prakticky zve tyto muslimy do Francie. Vláda chce kontrolovat jejich náboženství, a tak vytváří nařízení a zákony, aby je kontrolovala. Biskupové toto nebezpečí nevidí, či vlastně si protiřechí. Na jedné straně vidí jisté nebezpečí a nechťejí jim (muslimům) dát kostely (aby byly použity jako mešity). A na druhé straně říkají, že se křesťané a muslimové musí usmířit

– že není žádný rozdíl mezi náboženstvím křesťanů a muslimů a že islám je velmi „tolerantní“ náboženství. Takže si naprosto protiřečí.

S. H.: Řekl byste, že toto je postoj biskupů v Německu, Francii, Švýcarsku, že zde není žádný rozdíl?

B. T.: Ano, absolutně žádný rozdíl. Zcela si protiřečí. Vidí nebezpečí – protože budou nuceni (podle francouzského zákona o veřejných budovách) dát prázdné kostely muslimům. Ale pak říkají, že islám je velmi dobrý a tolerantní.

S. H.: Nuže, pak má Benediktův „evropský projekt“ mnoho překážek. Řekl jste, že jste ho považoval za vyjednávače. Biskup Fellay nedávno řekl, že je velmi úzce spjat s koncilem. Jaké jsou hlavní myšlenky, jež jsou v rozporu s tradicí, které tento Svatý otec zastává?

B. T.: Například kolegialita. Chce vládnout Církvi spolu s biskupy, s kardinály. Stává se neschopným vládnout Církvi. To je zřejmé, protože už je rok papežem a neudělal nic! Kolegialita ho paralyzuje. Podívejme se! Ano, kolegialita paralyzuje papeže.

S. H.: A je ochoten nechat se paralyzovat?

B. T.: Ano, věří v ni (v kolegialitu)!

S. H.: Pokud jde o ekumenismus, říká se, že nebyl nadšený z Assisi...

B. T.: Ekumenismus je jiná věc, ano, říkalo se, že Assisi opovrhoval, ale nejsme si jisti; a nyní šel mnohokrát do synagogy, s židy, takže to není jasné, protože má náklonnost k židovskému náboženství.

S. H.: Neomezil snad nezávislost františkánů v bazilice (v Assisi)?

B. T.: Ano, ale to není zásadní záležitost.

S. H.: Když jsem telefonoval s biskupem Fellayem, abych objasnil citát z jeho konference v Denveru, napsal jsem si (událost jsem nenahrál), že „on (Benedikt) věří, že sekulární stát je preferovaným způsobem existence podle katolického pohledu na společenskou organizaci“. Biskup Fellay mě opravil, když řekl: „Je to jediný způsob existence.“ Nejsou to snad vždy ona „velká tři“ témata, to jest kolegialita, ekumenismus, náboženská svoboda? Není snad těmto myšlenkám zcela oddán?

B. T.: Ano, je oddán těmto třem omylům. Pokud jde o náboženskou svobodu, je téměř přesně stejný jako Jan Pavel II. Jsou přesvědčeni, že žádná vláda nemůže být katolická, že žádná vláda nemůže uznat Ježíše Krista jako pravého Boha. To je samozřejmě v rozporu s katolickou naukou, konkrétně s učením papeže Pia XI. v *Quas primas*.

S. H.: *Ano, a Syllabus?*

B. T.: *Ano, ale Syllabus byl v 60. letech 19. století, a encyklika Quas primas byla v roce 1925, takže není tak stará – tak zastaralá, jak by oni rádi řekli.*

S. H.: *Nejdůstojnější pane, kromě možné viny ohledně roku 1988 se říká, že Benedikt cítí vinu kvůli Fatimě. Vy a ostatní biskupové jste zjevně šli do Fatimy proto, abyste vykonali akt zadostiučinění... Co můžete říci o pokračujícím mlčení o Fatimě, které se datuje až k Piu XII.?*

B. T.: *Nemohu zde nic říci. Fatima je soukromé zjevení. Promiňte, ale já o tom nemluví.*

S. H.: *Budiž, mám na Vás ještě několik osobnějších otázek. Nedávno jsem četl Vaše dílo o arcibiskupovi. Znal jste ho tak dobře. Čekala Vás při psaní a výzkumu pro toto dílo nějaká překvapení?*

B. T.: *Pro mě byla velkým překvapením velká náklonnost a úcta, kterou k němu všichni tito pokrokoví otcové chovali – i když s ním nesouhlasili; bylo to úžasné. Tolik si ho vážili jakožto křesťanské, katolické osobnosti. Všichni o tom svědčili, když jsem se s nimi setkal – právě o tom; milovali ho, i když mu nerozuměli. Protože opravdu nedokázali pochopit soulad jeho mírnosti, lásky, upřímnosti, a přitom, na druhé straně, jeho síly ve víře. Toto se jim zdálo nesmiřitelné.*

S. H.: *Když viděli křesťanskou osobnost Jeho Milosti, jak to, že nevnímali jeho křesťanské závěry?*

B. T.: *Protože byli liberální, tak nemohli pochopit, že člověk může být tak laskavý a současně tak silný.*

S. H.: *Zajisté, arcibiskup Vás učinil biskupem. A vy se blížíte k 18. výročí svého svěcení. Jaké byly Vaše představy o Vaší biskupské dráze? Tím chci říci, co jste v červnu 1988 neočekával?*

B. T.: *Mým velkým překvapením je, že krize v Církvi trvá tak dlouho. Modlili jsme se, aby nám dobrý Bůh poslal skutečně katolického papeže, svatého katolického papeže, jen několik let po mém vysvěcení. A nyní je to již 19 let, a je to stejné. To je velké zklamání. Krize se prodlužuje a my musíme pokračovat v boji. To je ta velká obtíž – ne pro mě, ale zvláště pro věřící. Věřící je třeba povzbudit, dodávat jim odvahy, aby se neunavili, aby neklesli. Musíme pokračovat v boji.*

S. H.: *Ve své úloze biskupa tedy musíte cestovat po celém světě, abyste navštívili věřící. Co je podle Vašeho pozorování nám, tradičním věřícím, společné?*

B. T.: Myslím, že je to velká úcta k velkým katolickým rodinám; to je společné. Milost křesťanského manželství a touha mít mnoho dětí – věřící chápou, že budoucnost Církve a budoucnost jejich vlasti je závislá na plodném manželství. A to je milost arcibiskupa Lefebvra – to a mše svatá. To je to, o čem kázal.

S. H.: Pane biskupe, letos v létě bude generální kapitula Bratrstva...

B. T.: Ach, ano.

S. H.: Mezi věřícími panuje určitá nejasnost ohledně toho, zda někdo, kdo byl generálním představeným, může být znovu zvolen. Například P. Schmidberger byl generálním představeným. Může jím být znovu?

B. T.: Ano, neexistuje žádné omezení.

S. H.: Ano, když jste byl vysvěcen, generálním představeným byl P. Schmidberger, takže jste jako biskup podléhal knězi. Myslím, že mezi věřícími panoval pocit, že jakmile byl zvolen biskup Fellay, bude tuto funkci i nadále vždy zastávat biskup, a nikoliv prostý kněz. Je to pravda? Dovolte mi, abych byl konkrétnější, aniž bych Vás žádal o předpověď. Je pravděpodobné, že bude pokračovat situace, že generálním představeným je biskup?

B. T.: Ne, není to normální. Ve skutečnosti by bylo nejnornálnější, kdyby byl generálním představeným prostý kněz.

S. H.: Proč to říkáte, nejdůstojnější pane?

B. T.: Protože je to v našich stanovách a protože existence biskupů v našem Bratrstvu je něčím mimořádným, nepředvídaným. Není to normální, a proto si myslím, že by bylo naprosto normální, kdyby generálním představeným byl pouhý kněz, a já bych byl připraven ho poslouchat, podřídit se mu.

S. H.: Je to tedy mimořádná situace pro Bratrstvo, že má biskupy, ale umíte si představit, že se budete zodpovídat knězi, dokonce i jako biskup? Pravda, očividně jste tak činili v případě P. Schmidbergera. K objasnění se ptám, zda stanovy nebrání tomu, aby byl znovu zvolen předchozí generální představený.

B. T.: Ne.

S. H.: Takže biskup Fellay by mohl být opět zvolen.

B. T.: Ano.

S. H.: Nejdůstojnější pane, nemáme zde možnost od Vás příliš často něco slyšet, což je z velké části důvod, proč jsem s Vámi chtěl udělat rozhovor; jako anglicky mluvící toho slyšíme hodně od biskupa Williamsona a nemálo toho slyšíme i od biskupa Fellaye, ale Alfonso de Galarreta anglicky

nehovoří. Vždy se najdou potížisté, zvláště na webových stránkách, kteří citují takzvané anonymní „vnitřní zdroje“, kteří často nevědí ve skutečnosti nic, kteří usilují o rozštěpení Bratrstva tím, že hovoří o takzvaném „schizmatu uvnitř Bratrstva“, jestliže a jakmile by biskup Fellay uzavřel „dohodu“ s Římem. Moje otázka zní: Když biskup Fellay promlouvá nebo vydává prohlášení, můžeme říci, že tak činí „jménem biskupů“ Bratrstva?

B. T.: Ne. Řekl bych, že mluví jako generální představený Bratrstva. Prostě jen to.

S. H.: *Takže jako biskupové máte jaký hlavní úkol?*

B. T.: Udělovat biřmování a svěcení, jednoduše toto. To je úloha, kterou nám dal arcibiskup Lefebvre. Nemáme tedy žádnou „vedoucí úlohu“ jako takovou v Bratrstvu, jednoduše jsme podřízeni generálnímu představenému.

S. H.: *Pokud by tedy mělo dojít k obnově v Církvi, nebyli by biskupové v Bratrstvu zapotřebí?*

B. T.: Kdyby na katolických stolcích byli katoličtí biskupové, potom ne, nebyli bychom zapotřebí.

S. H.: *Pane biskupe, časopis The Angelus nedávno přetiskl studii P. Pierra-Marie OP, která tvrdí, že nový obřad svěcení biskupů je platný. Tato otázka je aktuální, protože tento Svatý otec je prvním papežem, který byl vysvěcen na biskupa v novém ritu. Na internetu kolují tvrzení, že arcibiskup pochyboval o platnosti nových obřadů biskupského svěcení...*

B. T.: Ne, ne, ne. Nikdy o této záležitosti nemluvil, nikdy. Ne, ne.

S. H.: *Takže v Bratrstvu nikdy nebyla vznesena otázka ohledně platnosti kterékoliv z nových svátostí?*

B. T.: Arcibiskup Lefebvre nikdy nediskutoval o platnosti biskupských svěcení.

S. H.: *Ne? O svěcení biskupů ne?*

B. T.: Neznám jeho názor na tuto věc. Nový ritus týkající se svěcení biskupů neznal. Nestudoval tyto záležitosti, ani je nečetl. Protože jednoduše pokračoval v užívání starého obřadu.

S. H.: *Myslím, že mám ještě jednu otázku: Kde Bratrstvo roste nejrychleji na světě?*

B. T.: Podstatné je, abychom znovu založili katolické rodiny, katolické školy, to jsou velké prostředky růstu katolické Církve. Skutečně, mnoho našich kněží pochází z našich škol. Trváme na tom, aby naši věřící posílali své děti do katolických škol.

S. H.: To jsou tedy všechny mé otázky, nejdůstojnější pane. Ted', když to píšete, se chci ujistit, že všechny mé citace jsou přesné, takže Vám poskytnu přepis, než pojedete do Venety...

B. T.: Ne, ne, tyto otázky se netýkaly podstatných věcí... Oceňuji Vaše otázky, ale ve svých otázkách jste se nedotkl ničeho podstatného...

S. H.: Čeho ještě ne, nejdůstojnější pane?

B. T.: Nuže, například toho, že tento papež v minulosti vyznával hereze! Vyznával hereze! Nevím, zda to nedělá dosud.

S. H.: Když říkáte „vyznával“, myslíte tím, že to stále činí?

B. T.: Ne, ale nikdy své omyly neodvolal.

S. H.: Ale, pane biskupe, jestliže je neodvolal, nesetrvává v nich i nadále? O čem mluvíte? Můžete být konkrétnější? Musím se přiznat, že nejsem teolog a nečetl jsem žádné jeho dílo. Bylo to v době, kdy byl kardinálem?

B. T.: Bylo to v době, kdy byl knězem. Když byl teologem, vyznával hereze, vydal knihu plnou herezí.

S. H.: Nejdůstojnější pane, potřebuji, abyste byl konkrétnější, abychom mohli tuto záležitost prozkoumat.

B. T.: Ano, jistě. Napsal knihu s názvem Úvod do křesťanství; bylo to v roce 1968. Je to kniha plná herezí. Zejména obsahuje popření dogmatu o vykoupení.

S. H.: V jakém smyslu, pane biskupe?

B. T.: Říká, že Kristus neučinil zadost za naše hříchy, že nepřinesl smír; že On, Ježíš Kristus, na Kříži neposkytl zadostiučinění za naše hříchy. Tato kniha popírá Kristovo smíření za hříchy.

S. H.: Ach, nejsem si jist, zda tomu rozumím...

B. T.: Popírá nutnost zadostiučinění.

S. H.: To zní jako Luther.

B. T.: Ne, jde to mnohem dále než Luther. Luther připouští oběť, Kristovo zadostiučinění. Je to horší než Luther, mnohem horší.

S. H.: Nejdůstojnější pane, musím se vrátit na začátek této řady otázek. Říkáte, že je heretik?

B. T.: Ne. Ale nikdy tyto výroky neodvolal.

S. H.: Nuže, co byste potom řekl, pane biskupe, řekl byste, že je to „podezřelý“, „pochybný“, „podporující herezi“?

B. T.: Ne, je to jasné. Mohu ho citovat. Odmítá „extrémně rudimentární prezentaci teologie zadostiučinění (chápané jako) mechanismus porušeného a znovu nastoleného práva. Byl by to způsob, jakým by Boží spravedlnost, nekonečně uražená, byla opět usmířena nekonečným zadostiučiněním... Některé zbožné texty jako by naznačovaly, že křesťanská víra v kříž chápe Boha jako Boha, jehož neúprosná spravedlnost vyžadovala lidskou oběť, oběť jeho vlastního Syna. A s hrůzou prcháme před spravedlností, jejíž temný hněv odnímá poselství lásky jakoukoliv důvěryhodnost“ (přeloženo z německé verze, strany 232–233).

S. H.: Jaké další hereze, nejdůstojnější pane?

B. T.: Mnoho dalších. Mnoho dalších. Vzněl pochybnosti ohledně Kristově Božství, ohledně dogmatu o Vtělení...

S. H.: To nemůže být pravda...

B. T.: To je naprostá pravda. Znovu čte a přeinterpretovává všechna dogmata Církve. Tak je to. To je to, co nazývá „hermeneutikou“ ve své rozpravě z 22. prosince 2005...

S. H.: Tato hermeneutika je také známá jako „živá tradice“. Má vykládat existující nauky v novém světě...

B. T.: Ano, přesně tak. Podle nové filosofie, idealistické filosofie Kantovy.

S. H.: To jsou velmi silná slova, nejdůstojnější pane, přesto však Bratrstvo není sedisvakantistické...

B. T.: Ne, ne, ne. On je papež...

S. H.: Ale jsou to silná slova...

B. T.: Ecclesia supplet. Církev to nahrazuje. Je to dokonce i v Kodexu kanonického práva: „V případě pochybností Církev nahrazuje výkonnou moc.“ On je papež. Ecclesia supplet. Musíme však vědět, že vyznával hereze.

S. H.: Pane biskupe, bylo už někdy v dějinách Církve takové temné období?

B. T.: To je těžké říci. Něco takového bych neřikal. Stačí říci, že vyznával hereze.

S. H.: Nejdůstojnější pane, musím zdůraznit, že noviny, pro které píšete, mají v anglicky mluvícím světě mnoho čtenářů... Jsou to opravdu slova, která chcete použít?

B. T.: Ano. Ano. Četl jsem Josepha Ratzingera, četl jsem jeho knihy. Mohu Vás ujistit, že je to pravda.

S. H.: Pak bych tedy rád věděl, jaký názor na něj měl arcibiskup, když byl kardinálem Ratzingerem.

B. T.: Nečetl ho. Nikdy ho nečetl. Viděl v něm muže pro vyjednávání. Inteligentního, čestného muže. S nebezpečnými iniciativami ve vztahu k nám.

S. H.: Tento směr diskuse, který jste zahájil, pane biskupe, nás přivádí zpět k protokolu z roku 1988. V jednom z jeho bodů stojí, že Bratrstvo bude vykládat koncil „ve světle tradice“. Platí to i dnes?

B. T.: Rozhodně ne. Teď už ne.

S. H.: Co by tedy bylo řečeno? To, že koncil potřebuje revizi, úplnou revizi?

B. T.: Ne, koncil bychom posuzovali ve světle „nové filosofie“. Ano, to je to skutečné „světlo“ [smích]. To je jediné „světlo“, ve kterém můžete číst jeho texty.

S. H.: Takže byste řekli, že Bratrstvo čte texty koncilu ve světle „nové filosofie“.

B. T.: Přesně tak.

S. H.: A proto jej odmítá?

B. T.: Jedině tak lze koncilní texty číst. Druhý vatikánský koncil nemůžete studovat jako katolické dílo. Vychází z filosofie Immanuela Kanta.

S. H.: Z idealismu?

B. T.: Přesně tak, z německého idealismu.

S. H.: Pokud tedy říkáte, že správný způsob interpretace koncilu je ve světle „nové filosofie“, jak se musí Církev vypořádat s tímto koncilem?

B. T.: Řeknu, že jednoho dne bude muset Církev tento koncil vymazat. Už o něm nebude mluvit. Musí na něj zapomenout. Církev bude moudrá, jestliže na tento koncil zapomene.

S. H.: Dovolte mi, abych Vám to znovu přečetl ze svých poznámek. Církev musí tento koncil vymazat, nemluvit o něm, zapomenout na něj.

B. T.: Zapomenout na něj, ano. Jako na smazaný – tabula rasa. Ach, musíte mě omluvit, Stephene, musím jít zpovídat přede mší svatou. Prosím, omluvte mě.

S. H.: Nejdůstojnější pane, bylo mi velkým potěšením a bylo to zajímavé i překvapivé.

B. T.: Nápodobně. Bylo mi potěšením.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA LEDEN A ÚNOR

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

Všechny neděle	– 08.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem – 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 1. (Oktáv Narození Páně)	– 10.00 – Mše sv. chorální
3. 1. (první pátek)	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
4. 1. (první sobota)	– 08.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
6. 1. (Zjevení Páně)	– 10.00 – Svěcení tříkrálové vody – 18.00 – Mše sv. chorální
1. 2. (první sobota)	– 08.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 2. (první pátek)	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
Ostatní dny	– 08.00 – Mše sv.

PRAHA-MICHLE

Domov Sue Ryder, Michelská 1/7

1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
1. 1. (Oktáv Narození Páně)	– 10.00 – Mše sv. chorální

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

1., 3. a 5. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
2. a 4. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální

ZLATÉ HORY

Kaple sv. Hedviky, Kostelní 440

1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
Sobota před druhou nedělí	– 08.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

2. a 4. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
1., 3. a 5. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
1. 1. (Oktáv Narození Páně)	– 10.00 – Mše sv. chorální

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 1. (Oktáv Narození Páně)	– 10.00 – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

16. 1. a 13. 2.	– 17.30 – Mše sv.

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. neděle v měsíci	– 10.00 – Mše sv. chorální
Ostatní neděle v měsíci	– 17.30 – Mše sv. chorální
1. 1. (Oktáv Narození Páně)	– 17.30 – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1. 1. (Oktáv Narození Páně) – 17.30 – Mše sv. chorální

JABLONEC NAD NISOU

Centrum sociálních služeb, Emilie Floriánové 1736/8, malý sál

3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

Exercicie

Exercicie pro muže – Zlaté Hory

Začátek 13. 1. – 14.00 hod.

Konec 18. 1. – 13.00 hod.

3 500 Kč (studenti 2 500 Kč)

přihlášky P. Filip Marada – pfmarada@fsspx.cz

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: +420 548 210 160

Dárcové konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplat'.